

МАРКО Д. БАЛАБАНОВЪ, ХР. Т. СТОЯНОВЪ.

ПРИТЕЖАТЕЛЬ:
МАРКО Д. БАТАБАШОВЪ.

ВѢКЪ

[illegible]

Годишното спомоществование за вѣтрѣ въ Държавѣтъ е една лира **турска**, а за на вѣтрѣ отъ Държавѣтъ ся притуряють коценокитъ разноекп. Спомоществованіето за шесть мѣсяцы е **позловина лира турска**. Велько спомоществованіе ся предпала.

Всяко пѣщо, което се относѣ было до Спомощиѣта и Управленіето на ВВКЪ, было до Редакціята на вѣстника, а всѣхъ писаніи, които се изпраща до притежателятъ на вѣстникътъ въ — Паназъ-Ханъ, № 34. Спомоществаніята за — отъ началото на всякій мѣсяць.

Щема, неосвободены отъ пощенски разноски и неподчинени, не ся приемятъ по никакъвъ начинъ.

За извѣстія и за други частны помѣтиванія ще
по два грона на редѣтъ.

ИЗДАВАЕТСЯ ВСЯКЪ СЪББОТѢ.

ЦАРИГРАДЪ, 17 Январій.

Има два чувства въ човекътъ, които играятъ гръмна роля въ съдбата на човечеството; тези чувства сж обичта и ненавистта. Дивниятъ човекъ е плененъ съ неавистъ; хората въ диво състояние пматъ обичъ и къмъ чадата си. Цивилизацията, истинската цивилизация смалила, загушава въ човекътъ врожденното у него чувство неавистъ, и напълнява душата му съ друго, тоже врожденно чувство, съ обичта. Постоянна, неавистна е вражда между хората въ диво състояние; побдательтъ е безжалостенъ къмъ побддениятъ; силниятъ е немилостивъ къмъ слабиятъ.

Опитомленийъ и облагороженъ до из-
вѣсна степень человекъ, прибира отъ
бойното поле раненыи си непріатели,
и ся грыжи за нихъ като за свои бра-
тія

Още е слабо, напистина, братското чувство между народитѣ, но неговото име отдавна вече ехти въ пѣдрата на човѣчеството; то има вече голямо вліаніе върху отношеніята на народитѣ, и определява до нѣкакѣ историческитѣ събитія.

Но и враждата още силно върлува въ
человечеството; много често още инте-
ресът, материалният интерес превъз-
могава. Идеи спазват идеи, вярвания
спазват доктрини, а истински интереси
идеи и вярвания спазват сж оубла-
не и, обсъскувать ся,
ничтожно влияніе дѣтъ въ време на вре-
мѣ съ потоци кръвъ лицецо на землѣта,
тази обща кермилица на человечитѣ. За
ограничение поне, ако не за искоренение
на това зло, новата исторія бѣше създа-
дала прочутата идея на европейското
равновѣсіе, което обаче не бѣше друго
освѣн обоюдностъ мечь въ рѣката на
преобладающійт. Съвременната исторія
доказа, до коя степенъ е несостоятелна
била тази идея. На мѣсто нейъ обаче
днесъ ся вдворява лигата, съизкътъ на
мирътъ, съизкътъ сѣществуящъ за сега
между тритѣ сѣверни имперіи, Россія,
Германія и Австро-Унгарія.

Какъво и да предположатъ и пророчествуватъ за нетрайността на този съюзъ, ние обаче не можемъ и не трѣба да сѣдимъ освѣтъ по дѣлата, които ясно свидѣтелствуватъ за съществуваніето и за вѣднѣето на този съюзъ върху вѣржестъ на европейскитѣ работи. Истокъ, който най много опредѣлява въ много отношенія общеевропейската политика, най напредъ свидѣтелствува за това. Готимъ прервати, които станаха въ Италия и Германія дадохъ нова посока на дипломатіята; тѣзи прервати убѣдиха, че поддържаніето на единъ порядъкъ, който нѣма жизненъ основы, на мѣсто добри, има гибелни послѣдствія; но и вмѣстителството за измѣненіето на този или онзи порядъкъ може да има не по малко гибелни послѣдствія. Не ще да бждемъ далечъ отъ истината, ако предположимъ че тритѣ сѣверны силы сѣ взели въ съображеніе този урокъ на опыта, и че това сѣ главнитѣ основы на новата политика, която преобладава днесъ въ Вѣна, Берлинъ и Петербургъ.

И наистина не въ този ли смисъл ся отнесоха тритѣ държавы по отношение къмъ затрудненіята изникнали въ Румънскъ въ Сербія? Единъ маджарскій вестникъ казва, че графъ Адриашъ, попитанъ за поведението, което бы взели силитѣ, - въ случай на новы затрудненія отъ стърна на сърбската Скупщина, отговорилъ: „нека Турція си натъкни сама, както знае, съ Сербетъ.“ Отъ друго стърна извъстенъ е языкътъ, който рече въ Букурещъ Рускійтъ генералный консулъ отъ името на правителството си въпросить за притязанія на Румънскъ да заключва самопроизвольно търговски договори. При това едно послѣдие извъ-

тъ силы въ Българскѣ дали на тамошното правителство да разбере, че ако бы да породи пѣкон заплитанія Скупщината, то само ще е отговорно за послѣдствіята. Другъ единъ сжщо пресеиъ фактъ е изравненіето на вѣжчиотингъ между Высоката Порта и Черна Гора послѣдствие на убійствата въ Подгорица.

Пъма стмътнѣе, че вържежтъ, който взеха работытъ въ Мадридъ и Версайль, не е свършено вынъ отъ влѣніето на общеевропейската дипломатія. Скорото призоваване на донъ-Афонса XII отъ силны и песьменно. Колкото за Франція, то на мѣсто рѣшеніето на важнытъ въпросы, върху които разискуваше Народноото Сьбраніе, телеграфътъ извѣства, че това послѣдното, безъ да рѣши нѣчто, минало да разискува законътъ за кири-тытъ. Това е, види се, стратегема на пѣткон отъ партіитъ; положеніето обаче на работытъ иска отговоръ, и този отговоръ е неизбѣженъ. Но дали отговорътъ ще даде Сьбраніето, или пѣткон ку-д'-ста, ще ни покаже близкото бѣдъще.

УЧИТЕЛСКОТО ЗВАНІЕ У НАСЪ.

Неоспорима истина е, че никой народ днес не може да добие могущество, богатство или благоденствие, ако предварително той не разработи и не развие нравствените и умствените си способности. Величието на секй исторически народ или ся издига, или запада толкова, колкото ся развива, или губи въ пддрата му нравственната и умствената сѣтливост.

Народъ безъ утѣшенъ животъ и безъ лично сществованіе като е, той ся броще ничтоженъ, нула предъ свонть очи, предъ очить на свѣтътъ и на исторіате; той е като единъ доленъ дебелякъ чловѣкъ помежду едно развито и образовано съ-бране.

Едно време бѣше юначеството, което възвеличаваше и прославляваше народы-
тъ; днесъ юначеството не е нищо безъ
сѣдѣйствието на наукитѣ, на искусствата
и на промышлеността. Едно време ю-
начитѣ грѣды спечелувахъ побѣдата;
днесъ само умышъ, знанието преодоляватъ.
Умышъ който движи, рѣководи, направ-
ля една многобройна войска, е Главный
Штабъ, Ета-Мажоритъ. Този послѣднийъ
събира свѣдѣніята, показува маршруте,
нарежда полководетѣ, начертава плановетѣ
на битвытѣ, съ една дума той рѣководи
стогаи хилады войска, както огненныйтъ
стѣлпъ е рѣководялъ и освѣтлявалъ въ-
ржежѣ на Израиль. Знанието на Глав-
ныйтъ Штабъ слѣдовательно трѣба да е
обширно; той трѣба да обладава напъл-
но сичкитѣ клонове на военното искус-
ство. По не стига само това; сичкитѣ еле-
менты на дѣйствующата войска, секой,
спередъ чинитѣ и мѣстото, трѣба да сѣ
снабдени съ знаніе, за да могатъ да
разумѣватъ даденитѣ заповѣди и да ги
испълняватъ съ пълно знаніе на това,
что вършатъ. При такива само условия
успѣхътъ е възможно, побѣдата ся не
една.

Ако има нѣкое отъ званията въ на-
шето общество, което да съответствува
на горниятъ примѣръ, то е учителското
званіе. И наистина, какво друго сѣ на-
шѣтъ учители, та не войници за вжоз-
даніето на просвѣщеніето въ нашата зем-
ля, на които оржіето е оизн запасъ
знаніе, съ което ся е снабдилъ, кой гдѣ-
то можелъ. Препъати, отъ случаи въ
развитіе наши общини, тѣзи пошери на
цивилизацията у насъ ведѣтъ и днесъ
още храбро и съ постѣпенъ усѣихъ
ириата борба за разработуваніето на
умственнитъ сили на нашата младежъ,
а възбужданіето на умственъ животъ у
нашѣтъ народъ.

Кой ли ся е погryжнъл да сбере, да изучава и да дава потрѣбныйтъ строй

то не е опустошението, смъртта, но озарението на човешката душа и облагородяването на човешкото сърце? Свикването и обучаването на тези ратници е дълго и днес още повечко на частни благодъци; колкото за организация, то и дума не може да е.

Жребіето призва обикновенниятъ войн-
ици, гражданската длъжница налага та-
зи жертва. Патриотическата ревностъ до-
пълнява постоянно волинцата на бъл-
гарското учительство, и всекога отъ де-
сетъ души, кои хланатъ на вратата на
това поприще, само единъ или двама спо-
лучватъ да възвѣстятъ за останалитъ пъ-
та средства. Но каква ли е съдбата на
тѣзи, които изминатъ сичкитъ опаснос-
ти, надвѣятъ сичкитъ препятствія на из-
учаваніето? Что мамы тъй силно напѣ-
тъ млади, които, слѣдъ изучаваніето си,
змижатъ учителското званіе? Пактъ на
това званіе у насъ е отъ най мачнитѣ;
у насъ учительтъ е оставенъ на самъ,
на произволъ судьбы въ тежка борба,
въ които той влиза. Безъ главенъ ръко-
водителъ, безъ покровителство, изложень
подъ ударитѣ на завистьта, на невѣже-
ството, на злопаметливостта, той е пакъ
счастливъ, ако го не сполѣтнъ нѣчто по-
лошо и нѣщо грозно.

Въ умственю отношение съдбата на българскійтъ учитель е още по за оплакуваніе. Той, работникътъ на умственыйтъ животъ, не може да ся държи въ теченіе на умственото движеніе у образованнѣтъ народы. Счастливъ ся брой онзи, който има подъ ръчка пѣкол, каква да е, отъ тука, отъ тамъ случайно съставена библиотека. Голѣмата оскѣдностъ въ това отношение не може освѣтъ да вліе гибелно върху учительската дѣятелность, тъй сяко както една градина засыхнува безъ често напоиваніе. Отъ учительтъ ся изискува много; неговото знаніе непрерывно трѣба да ся подновява, допълнява; какъ може да бжде това, когато той е заплѣденъ въ една тъмна среда, въ която, по пѣкой пѣтъ, неоправимо ся затѣпкватъ много дарованія, много способности; тѣзи дарованія и тѣзи способности, въ една благопріятна среда, могли быха да ся развиють и да направятъ честь на обладаетелтъ имъ. За сега умственнѣтъ интересы на българскійтъ учитель сѣ безъ всяко попоченіе, неподкарвани, непасърдаввани, перьждоводены отъ еднѣтъ главенъ нѣтабъ, тѣ постоянно пропадватъ въ хаосѣтъ на неустойство.

Най напредъ страда отъ това народно просвѣщеніе; но българското народно просвѣщеніе е едно дѣло, което и днесъ още чае организуване; то е едно дѣло, а което *общо* попоченіе още не си е направило. Какво излиза отъ такова положение, та не огромни загубы и за чителското дѣло и за народното просвѣщеніе! Не е възможно да се премѣнятъ тѣзи загубы; толковы сѣтъ олѣмы! Но нека направимъ поне едно сравненіе. Когато народното просвѣщеніе на единъ народъ е предметъ на пеморны, постоянны и просвѣтены грижи на тѣзи, что го управлявають, ние виждаме този народъ да ся възвышава въ собственытъ си очи и въ очитѣ на свѣтъ; около неговата народна личность вѣтъ лучезарно сѣніе; въ неговытъ пѣра ся пораждатъ новы силы, новы допродѣтели, изобиліе, богатства до тогава немислимы; той съ гордость глѣда да расекій день благоденствіето му, процвѣтаніето му, вліяніето му между другитѣ народы. Но този могущественъ двигатель, чомъ като си занемари отъ управляющитѣ, парализирува ся и престава да дава опѣзи чудесны плодове; богатството, благосостояніето, вліяніето на народътъ, които правехъ честиѣ и славатѣ му, исчезувать и падатъ въ ничтожество.

При сичкитѣ неблагопріятны условія,
ѣлото на нашето учителско воинство

тѣма и не може да има тази печална по-
стока. Постоянниятъ и разнообразенъ препят-
ствия не сѣ могли да свържатъ въсходи-
телниятъ вървежъ на просвѣщеніето у
насъ, но този вървежъ е твърдъ забав-
енъ; плодовитъ на нашето учителство
прилича на млада зелена трѣвица, ко-
расте не охотно, а натисната отъ пъськъ
и камаиакъ, тази трѣва е пълна съ въ-
трѣшны свѣжи силы, но удавени; истъ-
нитъ видъ е печаленъ и жаловитъ, и
поси на себе печатътъ на неблагоприятъ
нѣтъ условия на растеніето й.

Ний пишемъ този членъ и го предлагаме като пріятелска бестѣда на братіята си учители. Ний сме увѣрени, че секой отъ тѣхъ, кадето и да ся е училъ, каквато степень знаніе и да обладава, живо чувствува не нормалното състояніе на учителското съсловіе у насъ; че секой отъ тѣхъ постоянно скърби за грѣмидицѣ прѣпятствія, които не допущатъ бързото и по основателно освоиваніе на просвѣщеніето у нашата земля. Неустрашими и неуморни съживители на народный духъ, учители у насъ правятъ голѣми усилія и за своето саморазвитіе и за по голѣма полза отъ тѣхната дѣятелность. Но и едното и другото не ся достига въ такава степень, въ каквато можеше, ако да имаше едно дѣятелно, общо попеченіе за интересъ на нормалното положение на това важно съсловіе.

Вопиството на учителитъ стои у насъ прѣспнато; случайтъ, произволтъ, каприцитъ ся распорѣждатъ съ честта, съ достоинството, съ положеніето и саждаба на секий учителъ. Като е тѣхъ званіето, учителско необезпечено, неопредѣлено, колко повече сѣ игра на случайтъ въспитаніето и обученіето на учащитъ ся! Нашитъ учители нѣматъ общо управленіе, отъ което да ся вдѣхновляватъ, и на което да ся облягатъ. Нашата учителска волища нѣма главенъ штабъ, който да ѣхъ организира, да ѣхъ рѣководи, да ѣхъ направлява въ една посока. По можемъ ли да чакамы ный итъщо серіозно безъ организаціята на учителското сѣсловіе? Сѣществуещото сѣстоеніе ни дава на това отговоръ отрицателенъ.

По кой ли има да ся залови за това велико дѣло? кой ли ще покрий дебелата немарливостъ, която сръща предъ себе учителството у насъ? Нѣма да сгрѣшимъ, ако кажемъ, че първиятъ, всеобщийъ выкъ за необходимостта на това треба да пададе само пакъ учителско-о сѣловіе, и гласътъ му да не мѣкчува, догдѣто не достигне до единъ извѣстенъ строй въ своето сѣществованіе, като обезпечи тъй до нѣкакъ по бързото осваиваніе на просвѣщеніето у насъ.

Ный не можемъ много да ся прости-
ама за пѣкон работы; ный само напо-
увама. При сичко туй не можемъ да
ишемъ съ мѣненіе, или да кажемъ рѣ-
шительно, че нѣма у насъ тази благодѣ-
елна рѣка, която бы могла да осигури
лагоденствіеѣ и процвѣтаніеѣ, сирѣчь,
дно нормално устроенеѣ на общото ни
просвѣщеніе. Тази благодѣтелна рѣка
пожеше да е Ексархіята, Ексархіейскійтъ
цѣвѣтъ. Това наистина *можеше* да бѣ-
е, но положеніеѣ, въ което ся врати
езисходно това учрежденіеѣ и въ което
о хвърли велемѣдрата му политика, каз-
ать единъ, не му дава възможность да
равни такива дѣла. Други пакъ ся на-
вѣкътъ да ся потвърди единъ пѣтъ ус-
тавътъ, па да видите. Но, почитаеми г-да,
къмъ забвѣтъжувать, лый сѣществувате по-
ставиѣтъ, и чакате уставѣтъ, каква
логика?

По ратници на науката, ратници на
народното развитие, вие и без берате,
и без уставе, работите самотверженио,
и то жртвувате гръмадини сили физичес-
ки и нравствени въ борба съ препя-
тствията. Както е во очю плодът на па-
диги предшественици, така не ще бж-
е безплодна и вашата дятелност; ос-
лавена сама на себе дятелността на

секого отъ васъ, панетина прави
отъ колкото би могла да напри-
низациата. Но сѣ пакъ сѣкій отъ
же съ спокойна свѣстѣ да т
на сърдце и да каже: *«что мо-
правихъ»*! Да видимъ, могатъ
жикъ това сички оиѣ, които
повтарятъ, че служатъ на на-
положеніето на които е неспра-
благоприятно.

Бждете утвърени, г-да, че н
секій ще разбере, че тѣзи, от
ната дѣятелность на които пзм
кова блага, заслужватъ и пд го
маніе и пд голѣмо попеченіе.

ВЪЗНИКНУВШИЕ НОВИНИ

ОЦЫНЕНИЕ НА ИСТЕКШЖТЖ
споредъ пѣкол англійски вѣст

[illegible]

който силитъ на другитъ държавително ще бждатъ слаби. Нека чъ чи, споредъ старитъ обичай, отовления изражаватъ грижътъ за мирътъ, въ всякій случай и миръ ще ся откупи много скъпо-Бретанія пзвърши, чрезъ бър-точностъ въ войнътъ си про-пигитъ(*), едно юначеско дѣло, съ-ведно тя може да ся гордѣе. Тя властѣтъ си съ присъединеніето вътѣ Фиджи(**). Бракосъчетаніето турскіятъ князь съ единороднѣтъ за рускіятъ императоръ не влиза на събитіята, на които днешни-но въ всякій случай дѣлото е ересно за да ся запише и то въ го-кодикѣтъ. При това, ний, въ на-истекшѣтъ годинѣ, видѣхъ вла-мине отъ свободолюбивитъ въ рѣ-схранилищѣтъ, а сѣщото гледа-ава сега и въ Съединенитъ Ща-пкж. И въ вѣтъ полушарія сѣще-динъ видъ противодѣйствието ерѣ-мнѣтъ; треба ли отъ това да за-чи тѣзи називаемыи чловѣчскіи-е възможно да въспре бързытъ или да ся унищожатъ съвършенно? защото, въ политикѣтъ наймало, и-нѣтъ треба да ся послѣдова отъ евносплно противодѣйствието. Нѣкои-ава, както, на примѣръ, Италия а нѣко относително до вътрешно-жденіе, по велчкитъ почти имѣха-еколичество вещественно благоден-та крѣпко та за това можиха тѣ да-рѣтъ политически кризисъ безъ да-рѣтъ да ся увеличатъ отъ общест-негодование.

Сѣга какъ ся изражава за не-годинѣ лондонскіятъ *Таймсъ*: „Са-мудународнитъ Брюсселскіи съборъ а даде нѣкой блестящъ на еднѣ д-ческѣ годинѣ, която, безъ това съ-цѣше да е съвършенно безцѣтна. время, въ което венчка Европа-жжава извъпрредно, и въ което слу-едитъ бой става нѣко повече отъ-възможнѣтъ, идеята на императора-ара му ся е важнѣла безъ съмнѣ-чувства чловѣколюбивы; вѣроят-еи обаче да видимъ великитъ особен-да благодарителствуватъ на нѣте-на голѣмѣтъ войски не требаше,ава, да ся загуби отъ видѣ. Меж-иныйтъ съборъ не доде до положи-осязаемы заключения; какъ важ-еи обаче отдава на този съборъ руско-ителство, това ся види отъ второто-озване кѣмъ снчкитъ сили за вто-сѣданіе на този съборъ. Велико-а и второстепеннитъ държавы вѣ-еи нѣматъ да измѣнятъ мнѣніето,иже искажали въ Брюкселъ, но въз-еи е третѣ императорски правителства-агласятъ за приемианіето на правила,е бждатъ обязательни само за тѣхъ.”

но е на читателитъ ни чѣ Англія отъ-еще ся противи на свиканіето на-ждународнѣтъ съборъ, въ който, при-това, тя зе послѣ участие.

своѣтъ странѣ *Дейли Телеграфъ* пише-оето: „Неизвѣстността на работитъ-аційъ прави странѣтъ противополож-жъ съ постояннитъ напредѣтъ на гер-то обединеніе. Какъвто и да сѣ съ-а за бждѣщото обѣтъсканіе, послѣдныи-екарка, дѣлото му въ Германіѣ не-опъ никакъ медленность, при вѣсико-върховнѣтъ днесъ сѣдѣ за сѣдѣнитъ-періодъ, князь Бисмаркъ ся показ-ко упоенъ отъ величіето на собствен-си сполуки. Въ теченіето на годинѣ-Ов ся яви никакво събитіе отъ естество-Рѣзвѣрп тройнитъ съюзъ между Рос-Австріѣ и Германіѣ. Сближеніето-му русскѣтъ имперіѣ и Велико-Бри-Бри, става едно прибавно поржчителство-ропейскіятъ миръ.“

ГЕРМАНИЯ.

поводъ на новѣтъ годинѣ въстникътъ-вициалъ Корреспонденцѣтъ пише за-Кавнитъ работы въ германскѣтъ импе-сѣдующето: „Опытитъ отъ послѣд-а годинѣ треба да задѣлжѣтъ прави-но да върви напредъ рѣшително и-овѣріе въ пжѣтъ, който му е предпа-Панъ отъ длжностѣтъ. Довѣріето му-сѣва на добросъвѣстностѣтъ му и на пе-римѣтъ петинѣ чѣ то нѣма никакъ на-Гоніе да наруши правата на църкѣтъ и-акокачи религіознитъ вѣрованія, и чѣ то-Сѣ-Ашантъ сѣ народъ въ западнѣ Африка и-Бѣа брѣ до 1,000,000.

Остронитъ Фиджи или Вити, въ южнѣтъ-странѣ на Океаніѣ, кѣмъ вѣстокъ на Ав-стралиѣ, си отвори най-напрѣдъ въ л. 1863.

друго не нека освѣтъ да сѣхрани неприя-ковеннѣ саблѣтъ на гражданскѣтъ власти,който държи отъ Бога. Довѣріето ся осно-вава послѣ на здравѣтъ опортъ, който пра-вительството памѣрва въ германскіятъ на-родъ и въ народнитъ представители; то-почива, най-сетѣ, върху твърдѣтъ вѣрѣ въ-патріотическото чувство на германскіятъ-католически съсловія, които припознаватъ-постепенно чѣ гражданскіятъ законъ и вѣ-рата нѣматъ помежду си никакъ расира-вж, по чѣ ултрамонтански нѣкои си въз-мутители, подбуждаваны отъ чужденцѣтъ,трѣбятъ да подкопаятъ вътрешнитъ миръ-на имперіѣтъ за да додѣтъ тѣ сами на-властѣтъ. Ще доде время, а вѣроятно е-да не е далечъ това время, въ което ве-чкитъ серіозны чловѣцы въ католическѣ-тъ църкѣтъ ще еъзрѣтъ разстройството на-религіознитъ животъ и смиреннѣ ще по-искатъ отъ свещеницѣтъ и отъ владицѣ-тъ църковнитъ миръ и спокоженіето съ-правителството. Вѣроятно е чѣ высшѣтъ-църковны чиновници припознаватъ отъ день-на день повече чѣ основитъ, върху които-осланятъ притязаніята си, сѣ слаби и гни-ли, и ся готвятъ да въспре разстройство-то като освятятъ мирѣтъ между държавѣ-тъ и църкѣтъ съ въздаваніето Цесарю что-принадлежи Цесарю.“

ГЕРМАНСКОТО НАРОДНО ОПОЛЧЕНИЕ.

Въ Германскіятъ *Рейхстагъ* си пріе и о-добри послѣдне законѣтъ за народното о-полченіе (landsturm) въ имперіята.

Любопытны сѣ сѣдженіята на нѣкои нѣм-ски вѣстници по поводъ на това.

Берлинскіятъ вѣстникъ казватъ: „Въ вѣр-мето, въ което живѣмъ и до гдѣто трае-сѣгашието неизвѣстно наше отношеніе спря-мо Франція, това военно състояніе не ще-може да ся измѣни, и снчкитъ усилія на-нашитъ крайны либерали, за да сѣржѣтъ-увеличеніето на военнитъ бюджетѣ, ще о-станѣтъ по необходимость безплодни; най-много, что ще можѣтъ да направѣтъ, сѣ-парламентскитъ бури, както тази, която-изминахъ; но за да ся достигне до нама-леніето на военнитъ бюджетѣ, не може да-ся мисли. Волята на нашитъ военны на-чалници ще бѣде още много вѣрѣме неог-раничена господарка на вървѣжѣтъ на ра-ботитъ, и вышгласіето ще склони на снч-ко, чѣмъ генералитъ Молтке, Камеке или-Фогтъ-Рейцъ обявятъ, че неходѣтъ на б-ждѣщата война, която бы могла да ся сл-учи между Франція и Германія, завнес отъ-приемианіето или отхвърляніето на този или-онзи военнѣ законъ. Спецеленитъ побѣды,които пѣлнятъ свѣтътъ съ удивленіе, н-мѣтъ и това слѣдствіе. За да стои нѣкой-на чело на воинственнитъ народы въ Ев-ропа, трѣба да приеми и тяжеститъ, които-това положеніе налага.“

Отъ друга стѣрна вѣстникъ нѣмски вѣст-ници казватъ: „Нѣе никакъ не ся съмнѣ-ваме за миролюбивитъ намѣренія на гер-манската политика спрямо Австрія, както-и отъ наша стѣрна нѣе никакъ не даваме-поводъ да ся мисли, че не пытаме спря-мо Германія миролюбивы и пріятелски чув-ства; при това твърдѣтъ неблагоузумно и-неисправедливо бы было да ся предполога-друго нѣчто, зачѣто именно въ сѣкій сл-учай ся заявлява потребата и необходи-мостъта за сѣрдечното споразумѣніе между-трѣтъ сѣверныи сили съгласно съ самыитъ-интересъ на народитъ нѣхъ. Но ако е по-зволено да ся заключавѣ по дѣлата повече,отъ колкото по думѣтъ, неоспоримо е, чѣ-полаганіето въ дѣйствиѣ на законѣтъ за на-родното ополченіе, какъвто е той сега съ-чиненъ, доказва, че сѣ предвидѣли случа-итъ, въ които бы могли да ся памѣрѣтъ ли-це-съ-лице не само ерѣща непріятели, но-оце и ерѣща днешни пріятели. А това не-може да има за слѣдствіе да увелечи сим-патіѣтъ на народитъ едни кѣмъ другѣ.“

Ако бѣше работата тѣхъ наистина, както-сѣ ѣхъ представляватъ вѣстникътъ вѣстници,то трѣбаше да ся предположи, чѣ хората-въ Берлинъ не видѣтъ далеко, или чѣ под-чиняватъ хладнокрѣвното разсѣженіе на-едни извѣстныи страны. Но не е тѣхъ. Хлад-нокрѣвіето и положителностьта на сѣзидѣ-телитъ на германската имперія сѣ твърдѣ-въ състояніе да познаватъ силѣтъ си и да-сѣлѣдватъ опосеностъта тамъ, гдѣто тя дѣй-ствително сѣществуетъ. А кой не знае, чѣ та-за опасность е отъ кѣмъ Франія. Въ денѣтъ,въ който бы ся разтурило сѣрдечното спо-разумѣніе между трѣтъ сѣверны държавы,тази опасность ще стане грозна и исполн-ска. Силѣтъ на Германія не ще можѣтъ да-ѣхъ надѣлѣтъ.

СЪРБИЯ.

Пражскіятъ вѣстникъ *Политикъ* бѣше пи-салъ преди нѣколко время чѣ „Сърбія е

зи вѣстникъ прилагаше еще чѣ князь Ми-ланъ въ послѣдното си пѣтуваніе по Ев-ропа сѣлѣшилъ да посѣти и Берлинъ и чѣ-германскіятъ консулъ въ Бѣлградъ раз-вивѣ горѣща дѣятельность. Като зима по-водъ отъ тази статія на пражскіятъ листъ-германскіятъ вѣстникъ дѣ *Кельнше Цай-тунгъ* обнародва слѣдующето: „Колко точно,сѣ свѣдѣніята, казва, на пражскіятъ листъ,то ся види отъ новината, която обнародва-за пѣтуваніето на князь Милана въ Бер-линъ. Венчки знаятъ чѣ сѣрбскіятъ князь-сѣ бави доста время въ Парижъ, но той-не стѣши въ Берлинъ. Ако обаче си при-помнимъ послѣднитъ събитія, въ Бѣлградъ,неизвѣстното министерско промѣненіе, как-то и дѣятельностьта на французскитъ аген-ты, то сѣрбското княжество може да ся-нарѣче по праведно *«Французско стано-вище»*. Извѣстно е, а и много пѣти ся по-втори до сега чѣ Германія нѣма особенны-интересы въ дунавскитъ княжества, нѣто-пакъ, по частно, въ сѣрбекото. Тя страни-да ся намѣси по нѣкой начинъ въ рабо-титъ на тѣя страны. Еще и въ вѣсточнѣтъ-въспре стремленіята на германската-политика не сѣ никакъ тайны. Тѣ сѣ ед-наквы съ русскитъ и съ австрійскитъ и н-матъ за цѣль обезпеченіето на европейскі-тъ миръ. Агентитъ на германската импе-рія въ подвластнитъ княжества отъ таки-ва чувства ся въздушевляватъ въ своитъ-лѣйствія. Въ Бѣлградъ особенно търговски-тъ интересы на Германія не изискуватъ-представителство равно съ степенѣта на-представителствата на другитъ държавы. Видѣся, отъ друга страна, чѣ и Сѣрбитъ-като разбирають чѣ австро-унгарското спора-зумѣніе ся противи на нѣкои си тѣхны ме-чтанія, трѣбятъ подпорка тамъ гдѣто има-еднаквость на интересы за разрѣшеніето-на съюзѣтъ на трѣтъ силы. Мѣркитъ ко-то зе слѣтъ пѣтуваніето си князь Миланъ,сѣ явны знакове на това, и нѣй благода-римъ на пражскіятъ листъ чѣ ни даде по-водъ да направимъ тѣя бѣлѣжки. Шѣмъ-князь Миланъ ся върна отъ Франція ми-нистерството Мариновичъ отстѣпѣтъ предъ-едно друго министерство състояще по вы-ша часть отъ млади, които сѣ ся учили-въ Франціѣ, и сѣ извѣстны за француз-скитъ симпатіи. Г. Мариновичъ бѣше мѣжъ-благоуразумнѣтъ и миролюбивѣтъ. Той имѣ-ше повече отъ всякій другъ сѣрбинъ политикъ-довѣріето на правителствата руско и ав-стрійско. Оттеглованіето му направи глѣ-боко впечатленіе въ Виѣна, гдѣто стремле-ніята на распаленната народна сѣрбска-партія съставятъ опасность за обезпечені-ето на Австро-Унгарія и за мирѣтъ на Въ-стокъ.“

ГОДИШНИТЪ ПРАЗДНИКЪ НА МОСКОВСКИТЪ УНИВЕРСИТЕТЪ.

Знаятъ нѣкои отъ читателитъ, чѣ на 12-Януарія Московскіятъ Университетъ прави-годиншнитъ си праздникъ. Този день слѣдъ-божественната служба въ университетска-та църква снчкото тѣло на профессоритъ,другитъ служащитъ при университетѣтъ,почтителъ на московскіятъ учебенъ округъ и много-гости ся собирають въ Актѣвата зала на у-ниверситетѣтъ, гдѣто слѣдъ приличното мо-лебствіе, ся чѣте тържественно отчетъ за-годиншната дѣятельность на университетѣтъ. Въ този случай ся спомянуватъ и имената-на студентитъ, кои сѣ издѣржали тази го-дина послѣднитъ си испѣтъ. При това е-динъ или двама профессора, на които е-редѣтъ, произнасятъ дълги слова, пред-метѣтъ на които ся зима изъ областѣта на-наука.

Презъ денѣтъ профессорското тѣло, свѣр-шилитъ въ университетѣтъ и други устрою-ватъ дружеска трапеза, на която ся про-изнасятъ разны слова и ся исказуватъ по-желанія за процвѣтаніето на университетѣ-тъ. Отъ много точки на Европа, особенно-гдѣто има по нѣколко въспитанници на у-ниверситетѣтъ, достигнуватъ този день по-здравителныи телеграммы.

Този разсѣдникъ на науката има и въ-тази тука столица нѣколко свои въ-спитанници; тѣ сѣ: г. Никола Михайлов-скій, членъ на сѣвѣтътъ въ министерство-то на просвѣщеніето, — г. Василій Кара-коновскій, лікаръ при руското посолство,— князь Алексѣй Николаевичъ Церете-левъ, секретаръ при сѣщото посолство, и-единитъ отъ редакторитъ на този листъ.

Не ще да е излишно, ако споменѣмъ, чѣ-тази духовна кормилица на толкови поко-ленія е основана на 1755 година.

ГРЪЦИЯ.

Атинѣ, 9 Януаріѣ, 1875.

Азъ сѣлѣша да отговоря на пріятелското-ви призованіе. При всичко чѣ, поради по-

смамъ да ви пиша веднажъ или два пѣти-презъ месѣцѣтъ за вървѣжѣтъ на тукашны-тъ работы, които, какъвто и да сѣ, не сѣ,мыслижъ, безъ да имѣтъ нѣкой интересъ за-вѣсточнитъ поне народы, сѣсѣдѣни на Ел-лада. Азъ ся наемамъ съ тази длжность-спрямо единъ отдаващѣтъ, вѣрнѣтъ и лю-бимъ мой пріятель. Азъ длжнѣтъ това на-доброото въспоминаніе, което ми е оставилъ-той, и което не вѣрвамъ да може да из-гасне при животѣтъ ми.

Донескитъ ми чѣ бждатъ вѣрно огледа-ло на дѣйствителното положеніе, въ което-ся намѣрѣва еллинското царство. Свободны-отъ всякаквы предраствѣдоцы и отъ всякак-вы увлеченія, тѣ ще вы запознаватъ съ те-кущитъ работы на това царство. Тѣй само-мысля чѣ можѣтъ тѣ да имѣтъ нѣкой цѣ-на и да бждатъ полезны и на читателитъ-на вашѣтъ листъ. Днесъ ще ся ограничи-само въ общи нѣкои мысли.

Малко царство е Еллада, както знаете. Венчкитъ му жители едвамъ ся въскачватъ-днесъ до 1,430,000. Въ това число влизѣтъ-и жителитъ на седемъ-тѣхъ островы, ко-ито ся отстѣпиха отъ Англія на Еллада, въ-имѣто на сѣгашинитъ царъ Георгіа, презъ-лѣто 1862.

При всичко това Еллада, както поради-прекрасното си мѣстоположеніе, така и по-предиримчивитъ характеръ на жителитъ-си, можѣше да представлява днесъ въ Ев-ропа една политическа личность достойна-не само за симпатіи, които никога не ѣ-липсаха, но еще и за прилично едно ува-женіе, отъ което имѣтъ нужда не само-частнитъ лица, но еще, и пайповече, наро-дытъ, ако некатъ да играють нѣкой роль-въ пространното поле на чловѣческата-цивилизация. Но освѣтъ гдѣто е малко, ел-линското царство е еще и младо, както-знаете. Едвамъ то брѣ чѣтиридѣсѣтъ и-пятигодиншнѣтъ животъ — число почти незна-чително количнѣтъ предѣлѣтъ за животѣтъ на-еднитъ народъ. Като младо то имѣше нуж-да да сѣрѣдоточи еще отъ начало венчки-тъ си вѣществении и нравствени силы за-вътрешното си развитіе. Венчкитъ пріятели-на Грѣція еще въ люлката на възражда-ніето ѣ на особеннѣтъ животъ, а снабди-ха съ свѣтъ отъ това естество. За ала честь-Еллада почна самоуправляемитъ си жи-вотъ съ голѣмо количество пороцы и по-грѣшки, между които междуособнитъ рас-при, гоненія, раздѣленія не бѣха въ най-послѣднитъ редѣ. Отъ бойното поле на-Еллинскитъ *Паликарета* тѣя пороцы и тѣя-погрѣшки минаха въ полето на политикѣ-та, гдѣто, при венчкитъ разногласія, трѣ-баше да преобладава хладнокрѣвнитъ ра-зумъ и да ся гони постоянно една и сѣща-та цѣль — подобряваніе на мѣстото въ ве-око отношеніе.

Богинята на междуособнитъ раздоръ-не е загубила почти нищо еще отъ силѣта-си въ Еллада. Истина е чѣ разногласіето е-естественно послѣдствіе на свободата. Пи-тася обаче да ли това разногласіе не над-мина съ голѣмы вече крачки границиѣта-на благоприличіето и да ли свободата пе-чели нѣщо въ Еллада отъ тѣя постоянны-раздоры и несѣгласія. Безпристрастіето о-баже изискува да приложѣ чѣ тѣ, въ нача-лото еще, ся усилѣха отъ вліяніето на ч-уждата политика. Малкитъ царства сѣ из-ложены обыкновенно на каприцитъ на по-голѣмѣтъ държѣвы, отъ които всяка една-постоянно залѣга да превъзможне въ тѣхъ-нейната собствена политика за нейнитъ-собственныи цѣли. На венчки е извѣстно чѣ-Еллада сѣжно, много сѣжно заплати на-трѣтъ велики силы — Англія, Франція и-Росія, покровителството, съ което ѣхъ удо-стоиха еще при възражданіето ѣ. За ни-кога не е тайна чѣ всяка една отъ тѣя си-лы съ время еще ся потруди да стори та-ка щѣто да може да продълѣ нейната-политика въ вреда на другитъ спокрови-тели на Еллада. Отъ това явно сѣперни-чество на покровителитъ на еллинското-царство ся породиха въ неѣхъ три силны-политически партіи. Съ днешното промѣ-неніе въ европейска политика промѣни-ся нѣкакви и естество на тѣя партіи, но по-слѣдствіята ще ся усѣщѣтъ еще за много-время, както ся види.

Безъ да ви говоря тука за венчкитъ ста-ни въ тридѣсетгодишното почти царуваніе-на покойнитъ царя Отѣна, който, ако и-родомъ Германецъ, бѣше всякога преданъ-отъ сѣрдце и отъ душа на новото си оте-чество Еллада, и бѣше изучилъ Вѣстокъ до-най горяща степенъ. На 1862 едно рево-люціонно движеніе го изгони отъ Еллада-съ съругата му Амалія. Добритъ царъ-скончи животѣтъ си слѣдъ нѣколко години-съ молитвы за успѣхѣтъ на Еллада. Вен-чки днесъ го оплакватъ и венчки исповѣдѣтъ-чѣ той бѣше добръ царъ и добръ чловѣкъ,полезенъ на царството си. Раскаинѣ о-

ното движеніе на 1862 — движеніе помѣ-нато отъ една западна сила, именно Ав-далечъ отъ да уништи Еллада кѣмъ по ко-етитъ сѣдѣшны, раздразни, напротивъ, и-тинѣтъ, породѣ новы страсти, отучи-и да почнатъ религіозно основнитъ ус-влѣнія на царството, и спомогна да въз-едно безпримѣрно разстройство посрѣтъ-но общество, което за добритъ си нѣтъ-дѣкъ, има необходима нужда отъ нѣтъ-отъ тишина, отъ мѣдро управленіе.

Како и да е новитъ царъ Георгіа, те-сыпъ на данскіятъ царъ — ако и ли-онъ отъ опытѣтъ, който бѣше придобѣлъ-время покойнитъ Отѣна, не засѣдѣлъ-ствува по малка любовь и по малка по-клонность кѣмъ новото си отечество-което доде презъ лѣто 1863. Споредъ сѣж-мѣрѣтъ на баша си и по общаніѣтъ-той всякога ся показѣ вѣрнѣтъ на усѣщѣ-тъ законы на царството и нѣкой не-мѣтъ на искренностьта на еллинскитъ му чув-Бракосъчетаніето му съ една хубѣна, о-ликодушна русска княгиня — дѣщерка-великитъ князь Константинъ и братѣтъ-на рускіятъ императоръ, Олга — сѣ ли-здрави въ Еллада съ искренно вѣстож-е-Кавѣто и да е преобладающата полѣтъ-въ Еллада, нѣма сѣмнѣніе чѣ наро-въобще не слуша руското нѣя като, въ-враждебно на Еллада и на еллинскитъ-тересы. Това е чувство вкоренѣно въ к-никаква политика не вѣрвамъ да успе-искорени конечно. Въ имѣто на Олга, а-линка царица, вѣй чѣ чуе много е-е-ны да ся клѣнатъ. Преданностьта на ч-родѣтъ кѣмъ царицата си ся увелечи-повече слѣдъ като бѣде тя честна да-дѣ Еллада съ малки принцѣве.

За ала честь, при венчката добра-на царѣтъ, въ Еллада не успѣ да преѣ-ае оазни благоуразумна политика, а-ся изискува за доброто на царството. Въ-да ви говоря тука за нѣкои си неизвѣдъ-движенія, венчкитъ благоуразумныи чловѣ-е-строга осѣдѣха политикѣта, която водѣ-нистерството на Делнгеоргіи, и която е-ше видѣся за цѣль да осамѣти Еллада-да ѣхъ сѣрази не само съ Росія, на к-пріятелството трѣбаше тя въ всякій сѣрѣ-благоуразумно да обработѣ безъ да ся-чужди, разумявѣся, и симпатіѣтъ на н-гитъ силы, и на

народы. Защитницѣта. 10 Януаріа, 1875.политика говорятъ често за съюзѣтъ въ-Еллада съ сѣсѣдната ѣ държава Турѣи-съюзъ отъ венчки, наистина, желѣва-одобряванъ. Успѣ ли обаче тази полѣтъ-да утвърди този съюзъ върху здравѣ-чала? Освѣтъ това, въ какво достоин-е-състои една политика която, като можѣ-отъ една страна чѣ нека съюзъ съ-а-коя си държава, труднѣя, отъ друга-на, да тури въ междуособнѣтъ раздоръ-ролитъ, които ведно живѣять въ тази-жжава? Понеже пѣтижъ за българскіи-е-инкъ нека ми бѣде позволено да сѣ-многоходомъ чѣ политикѣта за която-мѣта не видѣ съ криво око движѣніето-Цариградъ за провъзгласеніето на сѣ-та. Лошитъ язици прилагѣтъ даже нѣ-спомогна не малко за тази сѣхѣна.

Жално е чѣ новото министерство-зе въ по добръ пѣтъ за мѣстото. За-продѣлжѣвамъ обаче дописката си-азъ отлагамъ да ви поговорѣмъ за до-

ВЪТРЕШНИ РАБОТЫ.

ТУРЦИЯ И ГРЪЦИЯ.

Вътрѣшното политическо състояніе-Грѣція, ако и никога да не е было-но, но днесъ обаче то представлява-испытаніето лошитъ свои чѣрты.

Послѣдѣ царъ Георгіѣ бѣше привѣ-г. Кумундурсѣ да състави министер-Въ този случай главатарѣтъ на ошѣ-та врѣшилъ на царѣтъ едно подро-ложеніе на своитъ идеи и на полити-си, както вътрѣшна така и вънѣшна-мнѣніето на г-нъ Кумундурсѣ, и нѣтъ-и достоинството на Грѣція изискуватъ-то ако не да ослаби пріятелскитъ-шенія съ Турѣското Правителство, е-да яви по живо участие въ сѣжѣ-славянскитъ населенія въ имперіѣта,и Бѣлгаре, и да ся постарае даже да-дѣстви, до извѣтна степенъ, своитъ-ресѣ съ интереситъ на тѣя даровитъ-родности.

Царѣтъ не пріеълъ политикѣта на-мундурсѣ, и това показѣва, какъвы-разумны свѣтъты преобладаватъ въ-При снчѣко това обаче представител-ка въ Цариградъ на тази колкото-нална, толкозъ и благоуразумна по-и Сѣмъ, дѣлава вътука си порѣ-

Какво прави г. Симосъ въ Цариградъ? —
реченниятъ вѣстникъ, — «ничто» —
говара самъ. «Каква заслуга направи
на Гръция?» — никога. «Кон дипломатически
мжнотии изразили той?» — ни ед-
— «Гдѣ сѣ доказателствата на умъ-
то му и на дѣятелността му? — Най-
тъ, да ли е прилично да се представя-
тъ една държава чрезъ туй уединено
възгледъ, чрезъ пѣманието на единъ из-
тъ блескъ, чрезъ пѣсѣгдѣното сжце-
зованіе, въ което сѣ държи еллинискійтъ
еланискій въ Цариградъ, като кога, че
тъжестътъ му назначава три хиляди лири
тъ, за да си ги прави той капиталъ? —
тъ, съ удоволствие ще споменемъ една бѣ-
тъжка, която прапи *Фаръ ду Босфоръ*, за
тъжидтъ посланиникъ. «Г. Симосъ, казва
тъжидтъ, представлява тука сериозната и
тъжидтъ политика на онѣзи, които желя-
тъ споразумѣніе съ Турція, и които сж
тъжидтъ *отрекли за всегда отъ шиммерата на ве-*
тъжидтъ *идея*». Това прекрасно, хубаво; но
тъжидтъ грѣши яката, като припнеува на
тъжидтъ чувствата, които тѣ нѣматъ, и не
тъжидтъ да нѣматъ. Предаността на Бълга-
тъжидтъ кѣмъ Императорското Правителство
тъжидтъ много по високо отъ натякваніята
тъжидтъ вѣстникъ на Киракопуло. Ако този
тъжидтъ сѣ възрѣше по внимателно въ работы-
тъжидтъ които расправя, то щѣше да види ясно,
тъжидтъ дѣйствителността е далекъ отъ при-
тъжидтъ на фантазіята му, ако само не е
тъжидтъ неговото никакво сжждение
тъжидтъ чувствата на нашитъ еднородци.

БИСМАРКЪ И ГОРЧАКОВЪ,
сждени отъ единъ турскій вѣстникъ.

Солунскійтъ турскій вѣстникъ *Земанъ*
ава слѣдующето сравненіе между Бис-
марка и Горчакова: «Днесъ, казва-той, ний
ава двѣ Европѣ двѣ държавы, които
ава стигнали до высшѣтъ степенъ на вели-
ава си, и които, колкото и да показватъ
ава между си взаимно пріятелство и взаимна
ава любовь, хранятъ обаче вътрешно взаим-
ава несправѣтъ една противъ другъ. Тѣзи
ава държавы сж Германия и Россія, отъ
ава елика една управлява сждинитъ на
ава елика едъ явянко, тѣ иматъ днесъ сж-

и ничтожно вліяніе въ свѣтъ императ-
ава, сродницѣ помежду си, но единтъ е
ава протестантъ, а другійтъ православенъ; при-
ава двама самовластуватъ, защото ка-
ава шпратра, която сѣ собира въ Берлинъ,
ава често сѣдѣтъ, коикто иматъ камары-
ава на другитъ държавы. Уздытъ на поли-
ава и на двѣтъ държавы сж повѣрени
ава двата велики дипломаты, Бисмарка и
ава Горчакова. Князь Бисмаркъ, който достиг-
ава до чинтъ на министръ на иностраннытъ
ава ла и угади възможността за величіето
ава своето отечество, можѣ да осжществи
ава величіе чрезъ повторителны военны и
ава лломатически походы, еднъ по славни отъ
ава Князь Горчаковъ слѣдва другъ е-

ава нтъ; той остави нѣтъ на боеветъ и
ава олучи, чрезъ своитѣ дипломатическѣ спо-
ава бность, да олучи често западнитъ дипло-
ава ты и да направи Россіѣ западнителенъ
ава лность въ Европѣ; бойтъ и миртъ зави-
ава отъ волѣтъ на тѣ два мжжѣ. Не-
ава видимъ обаче кой е по достойнитъ отъ
ава хѣ; ний мислимъ чл всякій предпочита
ава скійтъ дипломатъ отъ германскійтъ; не
ава личитъ сполуки на Бисмарка бѣха само
ава подъ на глѣбока прозорливостъ, но често
ава слѣпнитъ случай; самъ Молтке непо-
ава чл побѣдата на Садовѣ бѣше една
ава дача. Пораженіето на Французитъ въ

ава данъ не бы станѣло дѣло, ако Базенъ
ава сѣ сполучилъ да сждини войскѣтъ си
ава силитъ на Макъ-Махона. Никой обаче
ава може да намѣри ни най малкѣтъ по-
ава шѣкъ въ поведеніето на Горчакова было
ава истѣ. Полжъ, было въ ерѣднѣ Азіѣ. По-
ава дитъ испански приключенія можѣтъ да
ава послужатъ да сравнимъ помежду нмъ
ава ллата дипломаты. Само Россія не рачи
ава приеми предложеніето на Бисмарка за
ава познанието на Серрановѣтъ власть, и
ава въничко това, ний гледамы днесъ чл Алъ-
ава сѣ провъзгласява царъ, а чл респу-
ава, а яката, коикто венчки побързаха да при-
ава нѣтъ, пада. Само това стига да свидѣ-
ава, стѣва за властѣтъ на Горчакова. Нека
ава сѣ неговѣтъ мисловѣды чл и двамата тѣзи мж-
ава сж велики и аблестны; Бисмаркъ е по-
ава лостенъ, но нему помогна много и слу-
ава, защото всяко движеніе му оирона-
ава на ваше имперіѣтъ. Горчаковъ, при венчко
ава сѣ, сѣ обходи всякога сѣ зрѣло размы-
ава въ нѣе, та за това той и въ венчко спо-
ава нѣтъ. Найпослѣ днесъ ний гледамы чл са-
ава Горчаковъ е способенъ да сѣ противо-

ава постави Бисмарку по достоинство и по про-
ава порочливостъ въ работѣтъ. Всякій знае чл

ава порочливостъ за сжхраненіето на ми-
ава рѣтъ между Россіѣ и Германиѣ. Бис-
ава маркъ, като по младѣ отъ Горчакова, има
ава горещъ кръвъ; вторийтъ обаче, като по
ава старъ е уже студентъ и безстрастенъ, по
ава той рѣшава единъ въпросъ за Черното мо-
ава ре, и сполуча да сѣ свика единъ всемі-
ава ренъ съборъ въ Брюксель. Какво то да
ава казватъ Германцитъ, тѣ не можѣтъ да сѣ
ава гордѣятъ само съ своитъ си дипломатъ.
ава Ако високоуміето на русскійтъ дипло-
ава матъ украшаваше германскитъ дипломаты,
ава които сж повече развиты отъ Русскитъ, ра-
ава ботытъ щѣха да сж друголяче; ако, напро-
ава тивъ, Русскитъ имаха младитъ дипломаты
ава на Германиѣ, всяко движеніе за сждното
ава испълненіе на завѣщаніето на Делпистра
ава (тъй, видися, наричатъ Турцитъ Петра Ве-
ава ликаго. р.) бы имъ причинило голѣмы зло-
ава цѣстѣя. Явно е, прочее, чл ако Бисмаркъ
ава не сѣ окръжжаваше отъ сегашнитѣ герман-
ава скѣ камарѣ и отъ другитъ германски ди-
ава лломаты, той, като русскій министръ, не
ава бы спечелилъ побѣдитъ, сѣ които сѣ гордѣе
ава сега. Поведеніето и на двамата дипломаты
ава е, може бы, съгласно съ състояніето на
ава отечеството на велѣій единъ.»

СЛУЧАИТЪ НА ПОДГОРИЦА.

Голѣмъ страхъ имаше за миртъ на Исто-
ава токъ отъ натегнатитъ отношенія, които по-
ава родя между Высоката Порта и Черна-Гора
ава случайтъ на Подгорица. Ние съ удоволь-
ава ствѣ пѣвѣщавамы днесъ, че този страхъ е
ава бѣлъ предвремененъ. По слѣдствіе на едно
ава споразумѣніе съ Высоката Порта, казва
ава *Левантъ Хералдъ*, представителитъ въ Цари-
ава градъ на шестѣтъх велики силы телегра-
ава фисаха на черногорскійтъ князь, когото у-
ава вѣдомляватъ, че единъ турскій представи-
ава тель ще отиде въ манастирътъ Пипери за
ава да присѣтствува въ засѣданіята на черно-
ава горското сждилище. Въ това сждилище ще
ава сѣ сждѣтъ черногорцитъ, които сѣ обвиня-
ава ватъ отъ турскитъ власти. Телеграммата
ава притуря, че ако е нужда, черногорското
ава сждилище, ще може, заедно съ турскійтъ
ава представителъ, да мине на турската терри-
ава торія за да чѣе свидѣтелствъ по тая работа.
ава По този начинъ сека причина за запли-
ава таніе изчезва; территориалната юрисдикція
ава на Турція и на Черна-Гора сѣ завардува,
ава като ще сж сждѣтъ и накажатъ престѣп-
ава нитѣтъ Турцы на турската земля, а прѣ-
ава сжжннитѣ Черногорци — въ княжеството.

Депутацията отъ Евангелическійтъ Съ-
ава ѣкъзъ пристигна въ Цариградъ и сѣ пред-
ава стави на Высоката Порта, гдѣто разказала мис-
ава ѣята си, и поекала позволеніе да сѣ пред-
ава стави предъ Н. И. Вел. Султанѣтъ.

— Омеръ-Февзи паша, главенъ управи-
ава тель на Солунскійтъ Вилаетъ, доиде пре-
ава миналитъ петѣтъ въ столицата. На дру-
ава гийтъ день той имѣтъ дѣлътъ разговоръ съ
ава Сафетъ паша, министрътъ на външнитъ
ава работы. Солунскійтъ валія имѣтъ въ сж-
ава дното министерство разговоръ съ Кизик-
ава скійтъ владѣка Никодима, който замѣстъ
ава привременно Вселенскійтъ Патріархъ, бо-
ава лѣстѣта на когото не позволява да сѣ за-
ава нимава сѣ работитъ на патріаршіята.

И Н. Блаж. Екзархѣтъ ходи въ О-
ава меръ-Февзи паша, по го непамятилъ.
— Доста голѣмы смущенія станѣли по-
ава слѣдне въ трапезундскійтъ санджакъ, въ
ава пахіята Емура. Причината на тѣзи сму-
ава щенія е неправилното събиране на деся-
ава токътъ. Высоката Порта по телеграфътъ
ава уволни и повика въ Цариградъ тамошнитъ
ава валія, а на негово мѣсто назначи Нус-
ава ретъ паша, членъ отъ Държавнитъ Съѣтъ.
ава Бывшійтъ валія въ Трапезундъ, Сафетъ па-
ава ша, притѣгнѣ миналитъ вторникъ въ сто-
ава лицата; той ще дава отговоръ за дѣлата си
ава предъ Държавнитъ Съѣтъ.

— Ахмедъ-Расимъ паша, бывшій валія
ава въ Конія, пристигна въ Цариградъ.

— Траки е много уплашена отъ неточ-
ава ната политика на тритъ сѣверны силы.
ава Тя днесъ обнародува единъ членъ по по-
ава водъ на това подъ насловъ: *истини тѣжикъ*
ава *мас!* Траки опредѣлява тази политика тъй:
ава «да става каквото може да става, да
ава доиде каквото ще лойтъ; свѣтътъ сѣ вриѣ
ава отъ само себе, ние сѣ не мѣшаме!»

— Съ удовольствіе извѣстывамы на чита-
ава телитъ си, че нашата книжнина сѣ обога-
ава тѣла още съ единъ вѣстникъ. Тѣ дни сѣ
ава даде воля отъ Ц. Правителство на г-на
ава Карапетрова да издава едно «Книжесно,
ава промисленно и политическо списаніе» подъ
ава названіе: *Денъ*.

— Н. Выс. Великійтъ Везиръ, по случай
ава на бракосъчетаніето на дѣщеря си, на-
ава прави въ вторникъ тържественно угоще-
ава нѣе на высокитъ държавны чиновники, въ
ава среда на Шех-ул-Исламътъ и на по глав-
ава нитъ улеме. Вчера, въ петѣтъ, *харе-мѣтъ*
ава посрѣща госноджитъ отъ носолствата и
ава отъ высокото цариградско общество.

— Пишатъ ни отъ Триокмешли (Чир-
ава ланско окръжѣ), 23 Дек. 1874: «Нашитъ
ава селени си иматъ училище; учителѣтъ имѣтъ
ава е единъ на сждното отъ добритъ селены; у-
ава чилъ е въ Чирпанъ и сѣ извършва съвѣ-
ава стно работата. Въ всякой празниченъ день
ава той свика селенѣтъ и казва имъ по нѣ-

ава имѣтъ си селенѣтъ нѣщо като читалище.
ава Тѣа обичатъ доброто на селото си и сж
ава сговорны, както и сега послѣдне Братія
ава Михалъ и Скъби Дечеви подариха гр. 1500
ава на училището. Да живѣятъ тѣ добры хо-
ава ра за честь на Триокмешли, които венчки
ава сж за похвала.»

Нѣкон си искатъ да говорятъ, сѣ задни
ава мысли разумява сѣ, за законъ и редъ въ
ава народоцърковнитъ ни работы. Видися чл
ава думитъ *законъ и редъ* въ тѣхнитъ уста дру-
ава го не значатъ освѣтъ собраниѣтъ отъ разны
ава притруванія за тайны дѣлы въ свѣты ра-
ава боты. Думитъ *законъ и редъ* съотвѣстну-
ава ватъ на нѣкон си положителны и обще-
ава пріетны начала, споредъ които треба да
ава сѣ съображаватъ венчки, освѣтъ, разумя-
ава ваея, оня, които мислятъ чл имѣ е про-
ава стоно да сѣ подиграватъ съ свѣтътъ и да
ава злоупотребляватъ съ най-свѣтитъ му чу-
ава ства за свои собствени дѣлы. Тѣ при венч-
ава ко чл въ други обстоятелства не намѣр-
ава ваха думы да похвалятъ цариградскитъ
ава Българе за патриотизмътъ и за ревностъ-
ава тъ имъ, сега сѣ даватъ хитро удовольствіе
ава да ги представятъ като лишени отъ родо-
ава любви чувства. *Единадесетитъ* имѣха
ава доблѣстѣтъ да кажатъ на времѣ нѣкон си
ава истинны, а и времѣто и дѣлата оироваха
ава тѣмъ имъ постѣжѣтъ повече отъ колкото
ава може бы и сами да предвиждаха. Цари-
ава градскитъ Българе представиха още по у-
ава стѣтно тази истина по случай на г. Кръсте-
ава нѣва. За това тѣ лишени ли сж отъ родо-
ава любви чувства? Ние обичаме да вѣру-
ава вѣме, че нашитъ еднородци въ Столицата
ава хранятъ сжщитъ чувства, които сж ги въ-
ава одушевлявали, коикто тѣ екупомъ водежъ
ава народното ни движеніе, и го водежъ тѣй
ава усѣшно. Истината е истина, колкото и да
ава бы желали нѣкон да ѣж прѣвратитъ.

ДОНИСКИ на „ВЪЗГЛ.“

ГАБРОВО, 4 Январій, 1875. — Сутри-
ава нѣта рано въ първитъ день на новата го-
ава дина (на 1-ви Январія 1875 г.) камбаната
ава извѣсти за смъртъта на нашитъ гражда-
ава нинъ дядо Илія Ц. Виднѣлѣвъ, който бѣ-
ава ше прѣвъ по богатството въ градътъ ни
ава и прожилъ до девятдесѣтъ годишна въз-
ава растъ.

Сички граждане, желяхмѣ да узнаемъ
ава каква е била послѣднитѣ войлъ на този
ава налитъ почтенъ и богатъ старецъ, кѣмъ у-
ава чебнитъ ни заведенія. Това наше любопы-
ава тство сж удовольствието твърде скоро. Частътъ
ава по седмѣ въ сжщия день, училищнитъ на-
ава стоятели сѣ повикаха въ домътъ на покой-
ава нитъ, гдѣто имъ сѣ вриѣчи завѣщаніето на
ава дядо Илія отъ тримата неговы сѣнове и
ава потвърдено съ тѣхнитъ подписи.

Завѣщаніето сждржа слѣдующето:
ава «Отъ Каменската воденія (както сѣ
ава намѣрѣва почти въ средѣ градътъ) като
ава прѣтежаваше покойникѣтъ дядо Илія единъ
ава камѣкъ и половина, отсѣква това сѣ
ава тѣжаніе на Габровското училище, за не-
ава го въчно вѣвѣщепоминаніе.»

Това пожертвованіе сѣ разнесе като мо-
ава лния между сичкитъ граждане и радостѣта
ава бѣше голѣма, като сѣ виждаше, че жър-
ава тѣвата, която прави тази кѣща кѣмъ учил-
ава щето, отговаряше на единъ нужда като че
ава има училището новъ годишенъ приходъ

Радостѣта и признателността на граж-
ава данетъ бѣше още по голѣма кѣмъ тѣжъ
ава кѣща, когато сѣ видѣ, че и тримата поч-
ава тенны сѣнове на покойникѣтъ дядо Илія,
ава сѣ благодареніе испълняватъ волѣтъ на
ава баща си, и венчко това располагае граж-
ава данитъ да испълнятъ и тѣ своитѣ дълъ-
ава жности кѣмъ погребеніето на този почтенъ
ава старецъ, което стана най тържественно. На
ава вторийтъ день отъ новата година, нашитъ
ава училища мжжѣ и дѣвчѣсѣтъ празнуваха,
ава като сѣ приготвяха за погребеніето на дѣ-
ава да Илія. И тѣй частътъ по 6 прѣзъ денѣтъ,
ава венчкитъ ученици и ученици бѣха наре-
ава дены предъ кѣщитъ на покойникѣтъ, гдѣто
ава чакаха да видѣтъ за послѣднѣтъ пѣтъ и
ава испроводѣтъ до гробътъ новитъ благодѣ-
ава тель на Габровското училище. Венчкитъ
ава граждане, мжжѣ и жени; сѣ намѣрѣха при
ава дигането на мъртвитъ и дѣла чернѣя сѣ
ава затвори. Съ най голѣмо благоговѣніе мно-
ава жествово народъ послѣдѣваше мъртвецѣтъ
ава като сѣ облекаше дѣлътъ градъ. Слѣдъ
ава свръшваніето на църковнитъ обрядъ, мно-
ава жествово послѣдова покойникѣтъ до гробътъ,
ава гдѣто му отаде послѣднитъ *Сѣ Богомъ и*
ава *вѣчна память* и сѣ разиде сѣ признателны
ава вѣщепоминанія кѣмъ благодѣтелитъ на Га-
ава бровското училище.

Пресны извѣстія отъ ПУМЕНЪ извѣ-
ава щаватъ чл въ този градъ владѣло тѣ дни
ава едно необыкновенно движеніе между хри-
ава стианското народонаселеніе по слѣдующа-
ава та причина: двѣ лица — едното отъ мж-
ава кѣйтъ полъ, другото отъ красѣйтъ — пър-
ава вото, ако не сѣ тѣжѣтъ, отъ чужда стра-
ава на и отъ друго християнско вѣровповѣда-
ава ніе, второто туземно и отъ православното
ава вѣровповѣданіе несли, и искатъ и днесъ
ава сѣ възлага наклонность и по взаимно
ава споразумѣніе, да вѣщѣятъ въ законно бра-
ава косъчестаніе. По причина на разликата въ
ава вѣровповѣданіето имъ духовното мѣстно
ава началство, до което сѣ отнесли, както
ава сѣ види, да поискатъ приличното позволе-
ава ніе за вѣщавката си не удостоило, спо-
ава редъ извѣстіята, които ни сѣ доставитъ,
ава прѣзбѣта имъ сѣ отвѣтъ удовлетворите-
ава лѣ. Това дало поводъ, както казватъ,
ава на разны сжждения, отъ които въ градътъ
ава сѣ породили двѣ мнѣнія противоположны
ава едно на друго. Шумѣтъ не бѣлъ матѣкъ,
ава както разказватъ, и двѣтъ мнѣнія живост-

ава по спѣринчествувалъ помежду си за окон-
ава чателната побѣда едно надъ друго. Въпро-
ава сѣтъ бѣлъ еще висѣтъ, и за рѣшеніето му
ава слушамы чл тѣ дни прѣстигнали въ Ек-
ава сархіята и писма и телеграмы. Като нѣ-
ава мамы венчкитъ потребны свѣдѣнія за тази
ава работа, ний не можѣтъ, разумяваея, да сѣ
ава провѣсемъ върху нѣмъ. Ще посжлемъ
ава само да и сѣ даде частъ по скоро прилич-
ава нитъ край.

Едно писмо отъ СОЛУНЪ горчиво окай-
ава ва достоличенното състояніе на тамошнитъ
ава български работы, за които и другъ
ава нѣтъ имѣхмы случаи да споменемъ. Въ
ава писмата, които сѣ неспращатъ отъ тамъ по
ава тази работа, споминуватъ именно а ли-
ава цѣ было тамошни было цариградскѣ, ко-
ава то сѣ трудитъ и да представитъ кѣто един-
ава ственната причина на лошійтъ вървѣжъ на
ава българскитъ работы въ Солунъ. Отъ венч-
ава ко, чл ни сѣ доставѣа и съобщава по тази
ава частъ, ний друго не можѣмъ да заключимъ
ава освѣтъ чл днесъ за днесъ българщината не
ава цѣтъ въ Солунъ, както за това ни пише-
ава тѣ преди два мѣсяца единъ дописникъ, на
ава когото родолюбивитъ чувства сж неоспо-
ава рими.

Отъ НЕВРОКОПЪ и отъ СЕРРЕСЪ извѣ-
ава щаватъ чл презъ послѣднитъ госнодски
ава празници афоризмы и апатемы были про-
ава изнесены тамъ отъ неспѣсны нѣкон грѣцки
ава калугеры противъ оны Българе отъ тамош-
ава нитъ окръжѣ, които припознѣватъ бѣл-
ава гарската Ексархія. Жално е чл патріарх-
ава іята остава свободны такѣва неспѣсны бо-
ава жѣи ужъ служители да сѣ поругаватъ тѣй
ава публично съ священикътъ нѣща. Ако ли
ава пакъ тѣ дѣйствуватъ така по нѣино наста-
ава вленіе, тѣ показва чл е рѣшена да вѣрѣи
ава въ лошійтъ онзи пѣтъ, който ѣж води кѣмъ
ава явна пропасть — безъ никакѣва полза за
ава вѣсточната църква въобще. Афоризмътъ и
ава апатемътъ не умпротвориватъ духоветъ,
ава афоризмътъ и апатемътъ разражѣватъ,
ава наиротивъ. Въ всякій случай, ако Патріар-
ава хіята нека да утвърди властѣта си въ о-
ава ния епархѣи, гдѣто мисли тѣ чл има право
ава вѣдомство, то нека побрѣза частъ по скоро
ава да приеми да станатъ *истиннитъ*, за ко-
ава то преди много время еце ѣ е предложи-
ава ло Царското Правителство. Това средство
ава мислимъ чл е отъ най миролюбивитъ сред-
ава ства. Приисосовено, то може да даде край
ава на много прѣшрени.

Новинитъ, които прѣстигватъ тѣ дни
ава отъ КУКУШКАТА епархія, не сж новины
ава отъ естество да възрадуватъ здравомыс-
ава лѣната публика. При достоождѣнитѣ по-
ава веденіе на духовнитъ грѣцки началства по
ава оны страны и при петригѣніето си да вѣдѣ-
ава зѣтъ частъ по скоро подъ вѣдомството на
ава българската Ексархія, голѣмо едно число
ава отъ жителитъ на рѣченната Епархія по-
ава желали пакъ да прѣбѣгнатъ до Уніята и
ава сѣ тази дѣлътъ тѣ призовали, слушамы, у-
ава нитѣскитъ Епископъ г-на Раваила да ги
ава поѣсти и благослови. Ний не знаемъ до
ава колко нашитъ сънародницѣ отъ Кукушка-
ава та епархія оѣнѣватъ дѣлото, което сѣ вѣр-
ава ши между тѣхъ въ голѣма вреда на ре-
ава лигѣозното чувство, сѣ святостѣта на ко-
ава ето мнозина за зѣла честь сж сѣ научили да
ава сѣ поругаватъ всяколяе. Ще кажѣмъ оба-
ава че откровенно чл побудителитъ — тайны
ава или явны — както и одобрителитъ на по-
ава добны религіозны движѣнія и раздоры не
ава можѣтъ да бѣдѣтъ освѣтъ закѣлѣты врагове
ава на нѣкон си отъ свѣщенитѣ епархѣи. Не
ава веднажѣ и двукжѣ е станѣлъ листѣтъ ний
ава отъзывъ на тѣхнитъ праведны оплакванія и
ава желанія. Никой обаче здравомыслящъ бѣл-
ава гаринъ не ще вѣсперѣтъ чл единственното
ава средство за исцѣреніе на това зло сѣ въро-
ава нѣзвѣщеніето. Не! ний не вѣрѣамы чл бѣл-
ава гарскитъ въпросъ ще има за послѣдѣя ду-
ава ма да хвърли помежду ни сѣмѣто на та-
ава кѣва движѣнія, които не можѣтъ да бѣдѣтъ
ава освѣтъ гибелны за нашѣтъ народъ, и за
ава които не можѣтъ да сѣ радѣятъ освѣтъ
ава онія, които некатъ зѣлото му и раздробле-
ава то му. Уніята, до коикто нѣкон сѣ прѣбѣ-
ава ватъ не по убѣжденіе, но сѣ задни нѣкон
ава сѣ мысли, или отъ слабостъ на характе-
ава рѣтъ, сѣбѣнѣа чѣгѣта българска правда
ава отъ ованъ святостъ, сѣ коикто сѣ пред-
ава ставѣа тѣ предъ просвѣщенитъ свѣтъ и
ава привилѣа върху си симпатитъ му. Жално
ава ни е чл упориты нѣкон си человѣды не
ава пѣдѣтъ да викинатъ въ глѣбочината на тѣ-
ава нѣ истинны. Утѣшавамы само сѣ мислѣта
ава чл уваѣтъ уніатскитъ движѣнія биватъ вси-
ава кога почти прѣходны. Изамѣненитъ и за-
ава блужденитъ наскоро сѣ свѣствѣватъ и не-
ава забавно припознѣватъ чл пѣтътъ, коикто во-
ава ди въ уніята, не е пѣтътъ коикто уважѣа
ава и въ райското благоденствіе.

СКОПСКАТА также епархія не сѣ
ава наслаждава, както сѣ види, сѣ желязѣмото
ава общо сѣгласіе. Споредъ извѣстіята, които
ава ни сѣ доставѣтъ, тамъ не владѣе малко
ава негодованіе помежду християнското наро-
ава донаселеніе противъ днешнѣто неизмѣтно
ава и неопредѣленѣто положеніе на работѣтъ.
ава Прѣременитътъ Ексархійскій неспратен-
ава никъ тамъ, епископъ на Негово Блажен-
ава стѣ Ексархѣтъ, г-нъ Кирилъ, мжѣтъ сѣ
ава извѣстѣна дѣятелность, не е сполучилъ,
ава видися, да наслади нѣтъ паметѣта на едно
ава голѣмо чѣсло жителѣ отъ тази епархія и
ава мѣнято на прѣвѣщенитѣ г-на Доротея.
ава Отъ друга страна положеніето е такоѣва
ава чѣто нѣкон си, видися, не бы сѣ отказали,
ава при едно вѣроятнѣо неиспѣлненіе на нѣкон
ава си тѣхны желанія, да сѣ отпрѣватъ дору
ава и до Патріаршіята за отмыщеніе. Нека сѣ
ава надѣемъ, при венчко това, чл мждрѣстѣта
ава и благоразуміето на ексархійското ни па-
ава чалство не можѣтъ венчко да поправѣтъ и
ава венчко да предвѣратъ, ако не сж могли да
ава предвѣдатъ.

Писма отъ МЕЛЕНИКЪ и отъ ОДРИ-
ава отиравани до единъ отъ мѣстнитъ грѣ-
ава вѣстници извѣщаватъ чл нѣкон сѣ из-
ава отъ тѣ епархѣи припознѣвали българскѣ
ава Ексархія. Може нѣкон сѣ да помислѣтъ
ава чл рѣченитъ листовѣ сж мислѣли да
ава датъ нѣкон сѣ пресны ужъ новина чл
ава това сѣ съобщеніе. Видися обаче чл гл-
ава нѣто намѣреніе на тѣ дописницѣ не е
ава ло толковѣтъ да продадатъ такѣва овѣхъ
ава новины за пресны, но наймного, да сѣ
ава зѣкатъ отъ тѣхъ та да нападѣтъ на
ава телитъ на тѣ двѣ епархѣи. Това тѣ не
ава вѣтъ. Не ли, при венчко това, най дѣ-
ава сто средство за поправленіето на зѣлото
ава мо да сѣ оставѣтъ спокойны жителитъ
ава тѣ епархѣи? До кога вѣсточнитъ наро-
ава ще представѣватъ печалното зрѣлище
ава подобны църковны распри въ голѣма
ава та да сжжественитъ интересѣ на на-
ава дѣкѣтъ и на цивилизаціята?

КНИЖНИНА И НАУКА.

Географически сжвременности. — Въ едно отъ
ава свѣдѣнитъ сѣ засѣданія парижкото географич-
ава дружество пріеде едно твърдѣ интересно
ава сѣщеніе, отъ което излизѣ чл послѣдствіе на е-
ава постепена простуда, която сѣ забѣлѣжа
ава много години насамъ въ Исландія, жите-
ава ри на този отдалеченъ островъ, имали намѣреніе
ава оставѣтъ отечеството си. Правителството на
ава еднинитѣ Пѣти оставило е вече на расѣ-
ава женіето на едно чѣсло Исландцѣ дѣтъ ко-
ава за да ги прѣнасятъ въ подустроитѣ Ала-
ава при сѣвѣроизпаднѣто крайрѣжіе на сѣвѣръ
ава Америка, гдѣто чѣсли да сѣ опитѣтъ да по-
ава вѣтъ една колонія. Тази простуда на юж-
ава крайрѣжскѣ на Исландія припоминѣа нестуд-
ава нѣто, което сѣ видѣ, преди два нѣтъ, по
ава нѣто, крайрѣжіе на Гренландія и което долъ
ава давскитъ жителѣ да оставѣтъ жилищѣта е
ава да сѣ прѣселитъ другѣтъ.

Вѣхмы споменали и другъ пѣтъ за мнѣні-
ава да сѣ прѣсирѣе пѣстипнѣа *Сахара* на море чл

РАЗНЫ.

Жената. — Знатието, средствата за живи-
ние определяват съществуването на че-
ловѣкъ по лицето на земното клѣбо. Ли-
цето отъ правесно назидаице, лишентъ
знанія, лишентъ отъ средства за охол-
жѣваніе чловѣкъ е грубо, жалко
сѣство; напротивъ, откровенитъ истини,
ветвеннитъ правила, знатието и сред-
ства за живианіе даватъ на чловѣкъ
та личностъ, силностъ, обаяніе, възви-
шеностъ, и го правятъ вѣнецъ на творе-
ніе. Чловѣческитъ родъ пренатъ по
лицето на земята и въ настоящето вѣрно
представлява постепенни образи отъ най-
грубо, до най-възвишено, облагоро-
ено състоице. Но и въ най-развититъ, и
най-истиннитъ общества идеалитъ на
чловѣческото съвършенство далеко още не
достигатъ. Има за чловѣческото съвр-
шенство много още въпроси, на които
само науката, нито сичкитъ и на днѣ-
шнъ денъ не сѣ въ състояние да дажатъ
вѣститорелентъ, опредѣлентъ, окончател-
но отвѣтъ. Такъвъ е въпроситъ за по-
рѣшеніе на жената въ обществото. Тео-
ри и практиката въ това отношение твър-
дѣжъ отдалечени сѣ отъ друга. За това
родъ сѣ поучителни бѣлжикитъ на една
числова жена, която освѣтъ пжуванія
на островъ Исландія и на островъ Ма-
даскаръ, направила е два пжти крѣпо-
котно пжуваніе сама-самичка. Тази жена
бѣла Австриянка, господарка Ида Пѣй-
фѣръ. Дързостта, волята, постоянството,
бѣготата, скромността, истинността, до-
датъ, здравитъ разумъ на тази бѣзно-
ма жена сѣ выше отъ всяка похвала.
Господка Ида Пѣйфѣръ е наблюдавала
сѣ въ разнитъ мѣста на земното клѣ-
бо отблизу, нежели сичкитъ други пж-
сественници. За това нейното сичкитѣ
е бѣзпжрно драгоценно.

Въключеніето на г-жа Ида Пѣйфѣръ е,
како не желаетъ такитъ порядѣтъ, такова об-
щество, въ което женитъ наравно сѣ мѣ-
жѣтъ бѣ сѣ занимавали сѣ сичкитъ ху-
дѣства и бѣ въспрѣимали сичкитъ дѣлж-
рѣни. Пѣйнитъ просвѣтитъ разумъ и ка-
чество, че както въ Европа, така и другадѣ,
когда да сѣ работи за искорененіе на
то голямо зло, именно гдѣто мѣжѣтъ
сичкитъ вѣржъ жената толкова тѣжкия ра-
ботъ, които ѣмъ съпжшуватъ.

г-жа Пфейферт ни показува жената от
свободни общества, от сичките слове на
общества. Въ горните слове на об-
ществения общества жената не е лишена
от едно известно образование, което им
е съзнателно да обикне своето поло-
жение като сунруга и майка; но никог-
да жената не е толкова нещастна, кол-
кото въ долните слове на цивилизован-
и общества. Според пжествествията, кои-
то била чела, нашата пжествественица ся-
кава да наиде на островъ Борнео а-
тукъ на женитъ. Панетина положението на
жената на този островъ не е за завижда-
не. Но слѣдъ като прави смѣтка на сич-
ките тежки работи, съ които сж натови-
та тука женитъ, г-жа Пфейферт забъ-
два твърдъ убогство, че европейскитъ
деканки сж натоварени още по съ тежки
работи; че женскитъ работници въ градо-
ветъ и по фабрикитъ ся линаватъ и отъ
горещинитъ въздухъ и ясно слънце, съ
което ся наслаждаватъ селянскитъ; не е по-
малко да е пѣвкоя жена на единъ Дейантъ,
и на единъ Малаецъ, отъ колкото на ед-
на работницъ въ Вина, Лондонъ, Ма-

рижъ и пр., работникъ, който работи само като си свърши паритъ, и като земе пары отива въ механата.

Обща поговорка е, както казватъ, чер-
пайтъ на женитѣ е въ Дима, въ Перу. Ту-
ка женитѣ сѣ надарени съ много уменст-
ви способности, нъ не ги разработуватъ;
тъ нѣзватъ опази тиха веселостъ свойствен-
на на най голѣмата скромностъ; казватъ
по това, че тъ ся устѣпай много по горны
отъ свонѣ мъжѣ. Господжитъ въ Квито,
въ Екваторъ, сѣ още по даровити и по
любезни. По горны отъ мъжѣтъ, както
свонѣ съсѣдки, тъ ся нѣзватъ много въ
политиката, и много отъ тѣхъ, или като
вѣстникари или като политически дѣйци на
друго полѣ, седатъ въ темницатъ; но най
героическитъ тѣхнѣтъ заговоръ бѣлъ да за-
държатъ на исповѣдалището почитаемитъ
си отцы Езуити, които мъжѣтъ искали да
изгонятъ; най ситѣ обаче енергична на мѣ-
жѣтъ надвила.

На Асорскитѣ островы женитѣ сѣ счастливы, ако счастіе сѣ: ничто да не работникой. Тѣ не називатъ пѣз дома самы, и повсечето отъ животѣтъ си провоядатъ въ кѣщи. Мажитѣ глѣдатъ сичкитѣ вѣкашины работы. На баловетѣ даже за да ся неуморатъ, женитѣ никакѣ не ташували; валоветѣ и кадрилиѣ ставали съ участіе само на елугиникитѣ.

Колкото за Сѣвернятъ Американки, г-жа Ида Пейферъ ги видѣла, какъ ся тѣ ползували отъ толкозъ прехвалена ся независимостъ. На паракходѣтъ тѣ много шуматъ, голоратъ; тѣ седатъ въ озинбуенѣ на колѣната на когото и да е, като нѣма мѣсто; много Американки сѣ професоре, оратори, дѣкари; по отъ друга стѣрна мѣжѣтъ сѣ принудени да ся грыжатъ за домашнѣтъ работы, за готвеніе, за праніе, за залягване и усипване дѣтата и пр. Сичкитѣ Американки обаче не сѣ таксава; нѣма общество, въ косто да ся нахождатъ по добри клѣцовници; нѣма общество, въ косто женитѣ да ся грыжатъ толкова за тѣнципатѣ, за училищата и пр.

На другият край на свѣтътъ, на островъ Ява, една жена, която стане публична танцовщица, е свиященна. Тука само танцовщицѣтъ сж свободни, независими; но тази независимост е тъй преходна, както е преходна младостъта.

И тъй заключеніето на г-жа Ида Пфей-
теръ е, че най-голямото щастіе за жената
е семейното положеніе осмыслено и обла-
городено.

Отъ Парижъ извѣщаватъ чии министрътъ на публичниѣ дѣла съобщилъ на лондонскій градоначалиникъ, при пребываніеѣтому въ французскѣхъ столицѣхъ, чѣ контрактъ за направлѣжъ на подморскій жельзѣн пѣтъ между Франціѣ и Англіѣ, былъ вече подписанъ. Едно съдружіе съ капиталъ отъ 25 милліона франка ся е вече съставило за тѣзи цѣль, и то ще има право да изработва тѣзи чудни линіѣ за 30 години. Отъ сѣрѣжъ на теоріѣхъ, прочее, тази идея слиза въ полето на дѣйствиелностѣхъ. Като ся продручиха толкозъ дебѣлы планини, иѣма почти съмѣніе за сполукѣжъ и на това исполнеско предпріѣтіе, което въ началото на този вѣкъ нашиѣ бащи пѣхѣ да номыслятъ за лудо сънище, само ако да станаше дума за него. Найъ вече, може да ся подигне въпросътъ да ли е възможна направата на единъ такъвъ сводъ, на който силата да е такава чѣто да носи чудовищнѣхъ тяжестъ на исполнескѣхъ морски воды. Но остроумни механѣщи ще намѣрятъ безъ съмнѣніе исходъ и за тѣзи мѣчѣнотѣхъ. Само идея

та чи Англія і Франція ще ся свержать
через подморскій пхтъ, отъ Кале до Дуврѣ
дава поводъ на любопытныя размышленія
Съ направѣтъ на този подморскій пхтъ
Англія престаива вече да е неключително
островъ и влиза въ прямо сообщеніе съ
европейскійтъ материкъ. Въ други време
на, когато недовѣрието и стѣпничество
сѣставява по-главнѣйшѣ точки на англійскѣ
тж политикѣ, това не само нѣше да се
счита като лудостъ, но пхще еше да въз
буди и най-буиныйтъ страсти въ Англіѣ
Днесъ обаче нѣма шикавѣтъ страхъ за по
добно нѣщо, защото държавитѣ починаха
да ся сврзватъ помежду си чрезъ раз
ны интересы. Но когато дѣлото ся свр
зи, когато първата машина плзѣне съ
дирканія отъ французскѣтъ землі въ тѣм
нытъ глѣбочины на подводното землице
за да поздравя слѣдъ нѣколко минути въ
англійскитѣ брѣгове слычатъ: тогава новѣ
възлѣтъ ще ся приложн на веригѣтъ, ко
то сврзва помежду нмъ величїи народы
и нмъ вѣжва убѣжденіе чн, независимо
отъ происхожденіе, отъ нравы и отъ языкъ,
величїи принадлежатъ на единъ и сѣкъ фа
милїѣ, и чн сѣществуватъ общи интересы,
които ни единъ бой, ни една народна оу
праза могатъ да унищожатъ или да про
мѣнятъ.

Японія є опази азіатска страна, която, чрез постоянното си стремление да усвоява отъ день на день еще повече европейската цивилизация, привлича наймного вниманіето на политическиятъ свѣтъ и на политическитъ на чововѣкъскитъ напредѣкъ. Освѣтъ търговската ѣ дѣятелност, освѣтъ забѣлжательната ѣ промышленост, освѣтъ развитіето на жѣлѣзнитъ ѣ пѣткитъ, освѣтъ устроителство на войската ѣ ѣ на морекитъ ѣ свѣтъ, освѣтъ постепеннитъ ѣ преобразованія въ сѣдѣлищата ѣ, Японія се рѣбѣка ревностъ залѣга отъ нѣколко време насама ѣ за распространіето на просвѣщеніето помежду всенкитъ классове на народѣтъ. Едно изложіеніе на първитъ писаръ на английското посолство въ градѣтъ Іедо, японската столица, г-на Уатсона, доказва колко чуденъ напредѣкъ е направило въ просвѣщеніето това мѣсто. Въ лѣто 1872 се издаде законъ, който раздѣля държавата на седемъ учебни отдѣленія. Всяко отдѣленіе има своитъ надзиратели, отъ които всякій единъ надзирава 20-30 училища. Никой не може да се назначае учителъ, ако не положи предварително строго испитаніе. Отъ изданіето на новитъ законъ, сирѣчь, въ разстояние само на двѣ години, основани были въ Японія 3,730 държавни ѣ 1,799 частни училища, които се посѣщаватъ отъ 338,473 ученици ѣ 109,637 ученици. На тіа числа трѣба да се приложатъ ѣ 30,000 ученици, които посѣщаватъ по горнитъ учебни заведения, тѣй щото, на всичко, днесъ въ Японія се ползуватъ отъ новата учебна система 487,880 Японци, сирѣчь $\frac{1}{6}$ отъ всѣчкото народонаселеніе. Въ столицата Іедо цѣлтятъ университетѣтъ, училището на иностраннитъ язици, първоначалнитъ училища ѣ много гимнази ѣ дѣвически училища. Обученіето е свободно отъ всяко религиозно вліаніе до колкото това е сходно съ догматъ на мѣстната религія. Отъ страхъ обаче на просвѣтителскитъ духъ на Европѣйтѣтъ запрещено е да се опредѣляватъ въ училищата христіански свѣщенници ѣ учители.

Приходять на германскитъ пощи ся въскачвать до 31,100,000, а разносикитъ имъ до 28.400.000 германскы талеры. Оставать

прочее, 2,700,000 талпры. Въ Франціи при-
хотѣтъ на пощитъ ся въскатеать на 20,
800,000 талпры, а оставатъ добытъкъ 10,
000,000 талпры. Въ Англіи върху единъ
приходъ 35,200,000 талпры остава чята
полза 10,000,000 талпры. Въ Америкѣ, на-
противъ, правительството ся принууждава да
дава на пощитъ ежегодно помощь отъ
9,100,000 талпры.

Отъ вѣщичить вѣстипцы на вселенната наймногo е распространѣнъ днѣсь лондонскійтъ вѣстникъ «Дейли Ньюсъ». Той пазва всякій день 176,000 экземпляры, които ся раздавать и распрацать вѣнчки въ нѣколко часове.

Отъ единъ французскій вѣстникъ за-
слыи слѣдующата любопытная исторіяка за
отмѣщеніи на едно нощно птиче: «Една
кукумявка бѣше сградила гнѣздо по сп на
единъ дѣбъ близу до една полска къща
кукумявката вареше нилцѣтъ си, които
бѣше измѣтила. Единъ день едно момче
отъ казанната къща откри гнѣздото и, отъ
опраза къмъ кукумявкитѣ, уби кукумяв-
четата, готови вече да хвъркнатъ. Когато
слѣдующитѣ дни надвечеръ момчето ся вря-
щаше отъ работата си, кукумявката хвър-
чаше все около къщата; никой обаче не
пѣ далъ вниманіе на това нѣщо. Пять вечери
на редъ кукумявката ходеше да хвърчи на
това мѣсто; шеститѣ обаче день, когато
момчето въ обыкновеннитѣ часъ влизаше
въ къщата, взвѣдаждъ кукумявката на-
пада силно върху му отъ върхътъ на дѣ-
вото и съ ногитѣ си взважда му лѣвото
око. Момчето зывка като отчаянио и пад-
на долу безъ чувство. Кукумявката, слѣдъ
като сполучи да си отмѣсти така за уби-
ството на дѣвчѣцата си, не ся яви вече ни-
кадѣ. Докторы ся повикаха да видятъ мо-
мчето и тѣ увърниха чѣ опасностьта не е
малка».

Споредь официалната статистика на год. 1874, Франция е населена отъ 35,352,253 французы и 740,688 чужденцы. Чужденцытъ ся дѣлятъ на 247,558 Белгийцы, 112,579 Италианцы, 64,808 жители отъ Елзасъ и Лоренъ, които прѣеха нѣмското подданство, 52,954 Испанцы, 52,950 Руссы, 42,830 Поляцы, 42,830 Швейцарцы, 38,361 39,361 Германцы, 26,003 Англичане, 17,000 Холандцы, 7,329 Швецы, Норвегн и Дангъ, 6,859 Американцы, 5,116 Австрийцы, и Маждаре, 3,534 Китайцы, Инды и други Азиатцы, 1,173 Гърцы, Турцы, Румѣны и пр. 1,173 люде съ неизвѣстна народность.

Французскіѣ вѣстницы и много дописки
отъ Парижъ до другіѣ европейскіѣ вѣст-
ницы описавъ съ голѣма подробностію тър-
жественностиа, съ която ся открила Но-
вата Опера въ Парижѣ. Тя е едно прекрас-
но зданіе въздигнато посредъ хубавиѣтъ
градъ въ едно отъ най хубавиѣтъ му мѣста.
Починило по първоначаліе на императора
Наполеона ещѣ преди години то ся довер-
ши едвалъ преди единѣтъ мѣсяцъ и на 6-й
текущаго по новиѣтъ календаръ новата
Опера ся отвори съ присѣжествіе на вѣщи-
цѣтъ почти знаменитости въ политическѣтъ,
въ книжевниѣтъ, въ научниѣтъ и въ тър-
говецкѣтъ сѣтъ. Посланициѣтъ па чуждиѣ
тѣ силы, чужди принцове и принцезы, и
разны високи личности почели съ присѣ-
ствіе еи тѣзи артистическа тържествен-
ности, въ който зели участіе по първиѣтъ
артисты отъ музикалниѣтъ сѣтъ въ Па-
рижѣ. Съ особенъ начинъ описавъ па-
рижскіѣ вѣстници присѣствіе то до

донесийтъ градоначалникъ съ гласъ
Слѣдъ като сѣ изпоздрили въ гласъ
поски за тѣхъ тържественности
ла чиста печалба 36,000 франка
Опера, които е днесъ отъ нѣмъ
блескавитъ украшенія на Парижъ
стувала 60,000,000 милліона
ще остане, при всичко това,
ня памятникъ, които сѣ слава
на единъ графъ.

ТЪРГОВІЯ

Противъ общата надежда
хранить сѣдлово и сѣдѣ
При вѣнчю това, въ началото
та ся показва едно стремление
бръняние на тържището по
извършиха нѣкои сѣдла. При
пдатъ едно подиръ друго и
ся въскача до 337,100 кила,
272,000 мѣки, 25,000 коравы
ка. Мыслили си наскоро тази
намали. Овесътъ го нѣма нѣ
та. Кокурузъ ся намѣра до
а ячмникъ до 20,000. Но бръ
какво промѣненіе. По колоніа
ки тържище доста живоство,
слабы. Новы пристигнали на
Холландія и отъ Триестъ. Три
захаръ ся прибра по гр. 229—23
тъ. По платната и по прѣдѣ
то състояние, като миналата

БОРСА.

ГАЛАТА, 16 Января, 1901	
Общій дългъ или Консолидир.	1
Заемъ отъ 1863	1
„ „ 1865	1
„ „ 1869	1
Облигаціи на рум. жел. пѣт.	1

ОЩЕНЕНИЕ НА МОНЕТЫ

Дир. Тур. съ металникъ .
 » » » петацы .
 » » » бакжур .
 Дир. Англ. (Т. гр. 100)
 Луизъ (» » »)
 Поль-Имперяль
 Кремницъ
 Карбовна
 » книжка (Т гр. 100)
 Меджидие злат. ершъ, срѣб.

на Българското Читалище в Цариград, присъствувать утрѣ (19 Январь, съжественната служба, въ читалището на общото събрание, което има за предметъ манието на оставката на прѣдседателя на това читалище Досегащиятъ писател на Бъл. Чит. Цариградъ, 1875. Январ. 18, въ Цариградъ)

ИЗВЪСТІЕ. — Берковската община за основно училище единъ учителъ то да знае църковно пѣніе; добри е и туреки. Който желае да ся откъде предложението на реченната община ся отнесе или до нежъ ехпата въ вида или до редакціята на Въг.

Търговекій Булетень. — Цариградската Піяца отъ 14 Януарій, 1875.

[illegible]